

Дали је коинциденција или не, тек из зграде у Париској 14, у којој се налази Салон Музеја савремене уметности, ако се поглед усмери ка Ушћу може се јасно видети централно здање ове куће од недавно поново отворено за публику. У истом овом објекту необичне судбине, који је пројектовао Мирослав Мирко Јовановић, а који је наменски грађен средином шездесетих година прошлог века за становање и сликарске атеље еминентних уметника са половине 20. века, живели су Миленко Шербан, Иван Табаковић, Стојан Аралица и Пеђа Милосављевић. Управо са њима, као и са самим галеријским простором, дијалог води Ирена Келечевећ (1975), чија је изложба „Где је моје место” овде отворена до 19. марта.

Позната по интервенцијама које су увек у вези са архитектоником места на којем излаже, што је код ње постојало још од студентских дана када је модел приказивања био увек у другом плану, уметница се, у сарадњи са кустоскињом Уном Поповић, бави и личним и идентитетом простора. У овом случају, будући да је смештена унутар овако специфичне грађевине, галерија је била покретач али и сведок савремених уметничких токова Београда. Поставка се састоји од неколико сегмената: колажа, цртежа, интервенција од мобилијара који трансформише простор у неку форму мизансцена, и фотографија.

– Простор нисам мењала ни у каквом смислу, да би током годину дана рада на изложби прво кренула од колажа једноставних облика, на њима су квадрати, кругови. Јер и сама зграда добар је пример модернистичке архитектуре, очишћена од сувишности. Потом сам радила цртеже на којима сам увела фигуру, па онда сцене са мобилијаром и фотографије. Свака реферише на по једно дело једног од четворице уметника који су ту бивствовали, реч је о сликама са насловима: „Ентеријер” Стојана Аралице из 1933, „Плави кафе” Ивана Табаковића из 1937, „Пут славе” Пеђе Милосављевића из 1953 и „Лежећи акт” Миленка Шербана из 1967. Пета инсталација обједињује све четири, а за сваку су коришћени елементи који су се могли наћи у галерији, било да су

Где је моје место

Са галеријским простором, али и Миленком Шербаном, Иваном Табаковићем, Стојаном Аралицом и Пеђом Милосављевићем, дијалог води Ирена Келечевећ, чија изложба траје у Салону МСУБ

Интервенција по слици „Плави кафе” Ивана Табаковића

преживели од времена станка зграде до данас, било да је реч о предметима из новијег доба – каже Ирена Келечевећ додајући да је њеном личном сензибилитету можда најближе стваралаштво Табаковића, али оно из његовог каснијег периода, нарочито из серије „Сенке”.

Наша саговорница има још једну улогу, она је и просторни приповедач. Јер фигура на цртежима коју помиње заправо је она сама, мада је антропометријска, безлична. „Постављајући себе као кључног актера, онога што

Ирена Келечевећ

открива, поставља питање у првом лицу, чиме покреће интервенцију која стоји између чињеница и имагинације, откроења и историографије”, пише Уна Поповић.

– На цртежима сам увела фигуру, тј. себе, али тако да сам дистанцирана. Зато ситуета и јесте сведена, и јесте и није ја, може да буде било ко. Ово јесте моје преиспитивање, не без почетних непознаница, али јесте и могућност коју пружам другима да се преиспитају – објашњава уметница, која је дипломирала и магистрирала

на Факултету ликовних уметности у Београду, где тренутно завршава докторске студије.

Од 2003. године излаже у Србији и иностранству. Реализовала је више пројеката у галеријском и јавном простору, и то у оквиру Белефа, Октобарског салона, Меморијала „Надежда Петровић”, Цуенца Бијенала у Еквадору, сарађивала је са Домом омладине Београда, Домом културе Студентски град, Музејом савремене уметности у Београду, Уметничком галеријом „Надежда Петровић” у Чачку, Народним музејом у Краљеву, Културним центром у Пожеги...

Милица Димитријевић